Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο **«Δημήτρης Ποταμίτης»**
Νίκου Κορογιάννη : **«Ερωτικό σκάκι»**
Σκηνοθεσία : Αλέξανδρος Λιακόπουλος
Σκηνικά-κοστούμια : Μαριάνα Σταμπουλόγλου
Μουσική : Μανώλης Μανουσάκης
Φωτισμοί : Κώστας Μπλουγουράς
Ερμηνεύουν : Λυκούργος Χατζάκος, Στέφανος Κακαβούλης, Βίκυ Κουτσοποδιώτη, Αλέξανδρος Λιακόπουλος, Γιώργος Κοντοπόδης, Μαρία Γουλά, Χαρίτων Σαχανίδης.

Το «Θέατρο Έρευνας» του Δημήτρη Ποταμίτη, χάρη στις προσπάθειες ενός νέου θεατρικού σχήματος υπό την διεύθυνση του Αλέξανδρου Λιακόπουλου, όχι μόνο δεν θα μπορούσε να αποτελέσει ιστορικό παρελθόν αλλά, καθώς φαίνεται, δίνει την σκυτάλη στις καλλιτεχνικές δυνάμεις που το 'ανακαινίζουν' με την ονομασία «Θέατρο Δημήτρης Ποταμίτης». Ο χώρος παραμένει ο ίδιος και η αύρα του 'μικρού πρίγκηπα', που μας άφησε τόσο νωρίς, η περιρρέουσα παρουσία του Δημήτρη Ποταμίτη είναι έντονα απλωμένη στην ατμόσφαιρα. Ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος, κοινωνός αυτής της αλήθειας και της μεγάλης ιστορίας του «Θεάτρου Έρευνας», παραδίδει στο κοινό την πρώτη του παράσταση στον χώρο, σεβόμενος την καλλιτεχνική σημασία της πράξεως.

Το «Ερωτικό σκάκι» του Έλληνα συγγραφέα που ζει στην Αμερική, Νίκου Κορογιάννη κερδίζει το στοίχημα και ξαναθυμίζει στο αθηναϊκό κοινό τις πρώτες επιτυχίες του Αλέξανδρου Λιακόπουλου στα πρώτα του βήματα με το «Σκρατς» του Κοπί. Ο κ. Λιακόπουλος σκηνοθετεί με ευαισθησία το «Ερωτικό σκάκι» κατορθώνοντας να αναδείξει τον πλατωνισμό του συγγραφέα και τους βαθείς προβληματισμούς του γύρω από τον άνθρωπο όταν έρχεται αντιμέτωπος με τον έρωτα. Ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος φέρνει στην επιφάνεια το μέτρο παίζοντας με την φωτιά του υπέρμετρου όπως εκφράζεται δια του λεκτικού ενδύματος της θεματικής του έργου. Το συγκρουσιακό είναι απότοκο των προκλήσεων της ερωτικής προσεγγίσεως ενώ κατά την διαδικασία αναλώσεως της επαφής ο άνθρωπος λειτουργεί δυνάμει και ενεργεία στα όρια του εγκλήματος. Ο ωμός λόγος του Νίκου Κορογιάννη διατίθεται στο έργο ως ένα οξύμωρο στο οποίο προσκολλάται η υψηλή ποίηση της ιδεοποιήσεως των αισθήσεων, γεγονός το οποίο επιτρέπει στην σκηνοθεσία και στους ηθοποιούς να δημιουργήσουν επιμέρους υπερβάσεις, παίζοντας στο διάκενο μεταξύ ρεαλισμού και ονειροφαντασίας.

Στην δημιουργία αυτού του ιδιότυπου κλίματος σημαίνοντα ρόλο διαδραματίζει η εξαιρετικά λειτουργική μουσική του Μανώλη Μανουσάκη, η οποία υπογραμμίζει τις καταστάσεις και ωθεί τα συναισθήματα των ηρώων του έργου σε αποκάλυψη και σε δράση. Ο Μανώλης Μανουσάκης γράφει χαρακτηριστικές νότες για να 'σημαδέψει' τα πρόσωπα, δημιουργώντας έτσι μια αυτόνομη δομή στην παράσταση χωρίς να αποκόπτεται εντούτοις από την συνολική ροή του θεάματος.

Στον ρόλο του Χρόνη, ο Λυκούργος Χατζάκος αποθεώνει τις λεπτές ισορροπίες του χαρακτήρα δίνοντας μια ερμηνεία πέραν των ορίων της γραπτής εκφοράς του ήρωα οδηγώντας το κοινό στα μύχια του βιώματος και του πάθους. Ωστόσο, ο κ. Χατζάκος ερμηνεύει με καταλυτική εσωτερικότητα τον ρόλο, δίνοντας έτσι την ευκαιρία να δημιουργηθούν οι απαραίτητες φωτοσκιάσεις των αντιθέσεων, τόσο στον πυρήνα του ρόλου του όσο και σε ό,τι αφορά στις διαπλοκές με τους άλλους χαρακτήρες του έργου. Για παράδειγμα, ο ρόλος του Μιχάλη επηρεάζεται άμεσα και αναδεικνύεται, ως ένα βαθμό, παρά το γεγονός ότι ο ηθοποιός που τον υποδύεται, ο Στέφανος Κακαβούλης δεν πιάνει το γάντι των προκλήσεων. Ο κ. Κακαβούλης ερμηνεύει τον Μιχάλη μονοσήμαντα υιοθετώντας μάλιστα την μακρόσυρτη εκφορά του μελοδραματικού λόγου.

Η Βίκυ Κουτσοποδιώτη (Μαρία) αποδίδει με μέτρο την δραματικότητα και τους εσωτερικούς ρυθμούς της ηρωίδας ευθυγραμμιζόμενη προς την θεματική των διαφυλικών συγκρούσεων, τις οποίες υποστηρίζει ομοίως ο Χαρίτων Σαχανίδης. Ο ηθοποιός, στον ρόλο του Κώστα ανταποκρίνεται με ωριμότητα στις ανάγκες δομήσεως του χαρακτήρα, τον οποίο κινεί έξυπνα και επιτελικά. Εξάλλου, στην ίδια γραμμή ευέλικτης υποκριτικής κινείται ο Γιώργος Κοντοπόδης (Χρήστος), ο οποίος δημιουργεί επιπλέον έναν αληθινό σκηνικό τύπο ερμηνεύοντας με σωματική ευστοχία τις σουρντίνες της 'φωνής' του ήρωα. Ως Μάγκυ, η Μαρία Γουλά ερμηνεύει έντονα την μονοεπίπεδη 'παρτιτούρα' του ρόλου της κρατώντας εν εγρηγόρσει τις δυνάμεις της πλοκής στην ολότητά της. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο Έκτορας του Αλέξανδρου Λιακόπουλου λειτουργεί ως ενοποιητική παρουσία υλοποιώντας την κοσμοαντίληψη της σκακιέρας, την οποία εικονοποιεί αποτελεσματικά η σκηνογραφία της Μαριάννας Σταμπουλόγλου.

Ωστόσο, οι άψογοι φωτισμοί του Κώστα Μπλουγουρά αναδεικνύουν το παιχνίδι της ερωτικής σκακιέρας στους χαρακτηριστικούς της μετασχηματισμούς προβάλλοντας την ειδοποιό διαφορά μεταξύ των ηθοποιών δρώντων.

Δημοσίευση: 25/11/2004